

ДІЛО

**РЕДАКЦІЯ
І АДМІНІСТРАЦІЯ:**
Львів, Ринок 78, II. поп.
Конт. почт. шпак. 26.726
Адреса телеграфу: „Діло—Львів“.
Число телефону 565.
Гукаписів
редакція не звортає.

ПЕРЕДПЛАТА
в Австро-Угорщині:
місячно . . . . . 5— К.
чвертьрічно . . . . . 15—
піврічно . . . . . 28—
щорічно . . . . . 50—
у Львові (без доставки):
місячно . . . . . 4— К.
чвертьрічно . . . . . 12—
піврічно . . . . . 22—
щорічно . . . . . 44—
в Німеччині:
піврічно . . . . . 28— М.
щорічно . . . . . 56—
За зміну адреси
платить ся 50 с.

Ціна оголошень:

Рекламні оголошення, двомісячні
за 1 лінійний рядок 50 с., в місяць
1 К., в кварталі 120 с., в році
400 с. (включаючи податок на
рекламу). Рекламні оголошення
в інших видах друку, в інших
місцях, на вимогу редакції.
Печатні оголошення за особливими
умовами. . . . .
Одні примірники коштують
у Львові 16 с.
на провінції 20 с.

Видав.: Видавничий Опікун „Діло“.

Начальний редактор: Д-р Вацлав Пинейко.

В німецькій головній квартирі.

Львів, 14. серпня 1918.

Питання польське, а з ним разом і ціла низка питань Східної Європи, в сім числі й питання українське, в сім днях мають підпасти — котрий вже раз у сім війні?! — під розгляд, зокрема й рішення керівників осередних держав. Також і сам разом, як бувало переважно й раніше, наради над сімні справами відбуваються в німецькій головній квартирі. Бо там, а не в цілком німецькій Берліні, востережується тепер найбільш впливовий німецький штаб, а й німецька політика. Від попередніх подібних нарад відрізняються теперішні головним чином, що беруть в них участь представники Поль-

рель приїзла на долю протиза політична лінія. Ми за се журитись не потребуємо.

Журитись прийшлося нам хіба тільки тоді, якби, по перше, Полькам справді вдалося в помічю п. Бурая і ком. підвести Німців під усі свої забаганки і обіцянки, тай колиб, по друге, прийняте тепер без участі Українців прогнано українське рішення справді мало бути остаточним рішенням про долю нашу й землі нашої.

Та вже й короткий погляд на цілість міжнародних політичних і воєнних відносин і на тенденції їх розвитку на будуче покаже нам, що друга з зазначених вище можливостей не має багато виглядів на здійснення.

Лист з України.

Вячеслав Липинський і українська шляхта рим.-кат. обряду. — Книжкова лихва на Україні. — Кого Гетьман назначив?

К. Ів, 12. серпня 1918.

Популярною серед української інтелігенції в Галичині була книжка теперішнього посла укр. держави у Відні п. Липинського „Z dziejów Ukrainy“. Не знаю, чи був автор певний, що його книжка відобразить колась таку велику роль у життю української держави. Населення польської преси на українство, — а спеціально на українську державу — виступило з висловленням відсутності українського народу від всякої культури, твердження, що в українській суспільстві живе лиш дух руїни і анархії — обурила багато тутешніх одиниць, які були римо-католиками і ставали остронь українського життя. Сі люди почали вертати до українства — українською мовою і то галюною владіють добре, бо вивчили її прямо від народу. Помічю в обороті до народу стала книжка п. Липинського. Трудно її дістати, а за відступлення платять грубі гроші. І зустрінете нині ще недавнього „нібито“ Поляка, як він в завітаттю студіює сю книжку, а наслідок — він віднаходить себе — він стає Українцем.

І приходить мені — коли на се гляджу — сказати шире „спасибі“ авторови, бо родю, яку створює сучасно його книжка, згодом що йно належить українське громадянство оцінити.

А галицька польська преса нехай далі „опльовує українство“ — сій роботі не перешкоджайте, бо робота ся несе тут гарне живило — яли для українства.

Все українське інтелігенція живе тепер також під враженням недалекого шкільного року. Не буду про се розводитись, бо сю справу досить обширно обговорює тутешня українська преса. Два державні укр. університети се правдива дійсність — заснування нових державних

укр. гімназій і інших шкіл середнього типу — повинна українізація народнього шкільництва — угорення предмети української мови і літератури, історії і географії України, як обов'язкового предмету при всіх існуючих російських школах — се симпатичні і радісні явища. Багато ще перешкод, з якими музуть боротися українська школа головним чином по містах — але життя робить своє, державна українська школа моцність твердо шлях на своє існування.

Брак лиш книжки — всі потрібні заводи підняте, щоб дикими варади. Ні разі забезпечена народна школа. З Відня приїждять серпаня приїждять півтора мільона читанок для народних шкіл, решта друкується тут у Києві і на провінції. Так само підручники для друка типів, сильний брак відсутність друкованої красної літератури — а друкування ріжними книгарнями, товариствами будь приватними підприємцями не може задоволювати книжкового голоду. Току що на Україні вкратась буда сильна спекуляція, — то не минула вона й книжкового ризку. Ставля подиг сильній на газетській видавництва — то на жаль вкратась і тут сильна спекуляція.

Книжка, що коштує у Львові 2—3 корони, коштує тут до 15 карб. (3) корони). Ціну ту підбивають спекулянти. Тимчасом книжки тут треба дешеві. Купує її білий гімназист, студент, будь учитель, або літерат письменник. Люди се неможливі. Ціль, щоб книжка дістала в ній ширші круги і створила свою міцію — се бажане українського загалу, та трудно, щоб иль була осягана і книжка була поширена, кля її ціну шгучно так спекулянти підбивають.

На закінчення ще дещо „увеселити ради“.

Київський каварняний „челігиски“ вбито новий клан у голови Волочать се вони бездільно по вулицях, каюбах, казармах та дівій допитувати „автентичної інформації“. Зісе, що в кожній державі існує закон про права наслідства, коли не стане суверена держави або президента республіки. Так і гетьман, боячися, щоб молоді держави не погоріли ізи заколоту на случай його недуга або смерги, загарднів закон про „верховну владу“ — себго регенцію на час interregnum.

Київські „політики“ мучаться та доляють собі голову: кого саме назначив гетьман своїм першим регентом, хто предвиджений на його наслідника. І кожний в них „саолом“ притверджує своє твердження — оден, що наслідником призначений принц „Яким“ — Йзакія, а другий, що австрійський архієпископ „Вісент“ — Вільгельм. І бідаки ломать собі голови набаляють собі болю голови, неврази — бо доглянути годі — писма печатані перстем гетьмана находяться одно у страшного цербера „преславного Антонія“ в Сефлі, друге під ключем в президента сенату, а третє у міністра-прем'єра...

Важні наради в німецькій головній квартирі.

Львів, 14. серпня 1918.

Сьогодні вчиняються дуже важні наради в німецькій головній квартирі, які потрапляють мабуть два дні. В сях нарадах, — як доносить ц. к. телеграфічне кореспонденційне бюро, візьмуть участь цісар Карло, і мін. найвищий державний охмістр гр. Гунияді, міністер заграничних справ гр. Бурая і шеф генерального штабу ген. полковник бар. Ард.

Приготованні до сих нарад вказують, що мати-муть вони велике і рішуче значіння у поладженню важних справ, в першій мірі на сході. Перед своїм відїздом прийняв цісар на відієнній рад державних мужів, між иншими, — як доносить „Az Est“ в Відні, також угорського президента міністрів Вежеряє. На сій ав-

дієнній обговорювано „дуже важні питання заграничної політики, які торкаються долі монархії“.

В сій справі донозять „Berl. Ztg.“: Політичні наради, які розпочали ся в головній квартирі, мають в ріжних направах довести до важних рішень. В першій лінії ходить тут о спірне питання, яке вимагає нової зміни думок і ванаття нового становища. Як звісно, до головної квартири удалась державний секретар Гінце і д-р Гельферіх.

Запрошення одержав також на власну просьбу начальник уряду загран. справ Польщі, кн. Януш Радзивілл, як також заступник польського правительства в Берліні гр. Адам Ронікер. До програми нарад належать Поль-

Дес се польська преса нам до пізнання, що воді над Аврою, над Півсюю, на Мурмані і в Сибірі так сушно вплинули на політичне й військове становище Німеччини, що вона музить оглядатися за тою помічю політичною й військовою проти західного союзу, яку буцім то зміжє її дата Пельща. Очевидно не даром, а за лебру заплату, знов очевидно, передовсім лештом землі й людности української.

Не маємо змоги перевірити правдивість сих звісток і нагаків польської преси. Та неімовірно вони нам не видають ся. Назваки вони дуже імовірні. Імовірні, коли взяти під увагу велику схильність деяких німецьких кругів обмакати себе самих безглуздими помислами, що лешом Полькам всякі добрі на українській Сході. Німці не скріпляють свого природного і величючого противника, а виставляють його раз за раз претенсій до польських земель. Пруді, — ісенція, абсурдність якої ясна всякому, хто знає Поляків, а заслонена тільки вогоньками умом деяких німецьких політиків. А що до самих Поляків, то вважаємо звістки сі як то вважали імовірними, а більше сього — зосередженні. Поляки все готові брати з українського добра все можливе і від цієї б то і не було руки. Хочби й в руки німецької. Що вважало, се наше, а в Німцями колось потім розуміють — се змісл той нескладної зрештою польської політики. А зобов'язання, прийняті у відієнній Німцями? Сня відповідні польські круги не потребують журитись. Щоб виконання іх зобов'язань на точі творення польської поміччій армії для Німців — занядто вже важко не вважало на пельську людність тай щоб воно не вважало вже обтяжило польське конто в Лондоні, Парижі і Вашингтоні, — а, за се подбають польські кола, котрим у події політичних

ша, Україна, Фінляндія, Литва, Балтійські прєвєдні, а також і Росія. Треба пєвести нові границі, обєднати нові престолї. В Фінляндї має прїйти ще в сїм мїсяцї до вибору короля в надвїдвєсїмї сїмї, тижжє в Литвї має вїзніти по останнїм прїгодї в кнїзєм Урахов прїйти до окончєного рїшення вєрєдї обєднєння престолу. Що-йєво по обєднєннї престолу будє погоджєна справа границь. Під сїм останнїм слєдом будє також прєвєдє розжєжуєння сїдїно-балтїйськїх прєвїдцїй вїд Росїї.

Що до Росїї, то доносєть урядово, що нїмєцкє рєсїйськї прєвєдєврє, яє велєдє в останнїх тижжєх в Берлїнї прє полїтїчнї, госпєдєрськї, фїнєнсєсї і прєвїнї справи довелє до певного вїдєдїду. Окончєно вони ще не вола годжєнї і не має сумнїєв, що сєй вїсєдї будє тєжжє сєсєрєсє розжєжєнє в прєвєдєрєх і вєрєдєх в головнїй кєвєтрї.

З Вїднє „в добрє сєй фєрмєсєвєнї“ сторєнї доносєть, що в нєрєдєх в вїмєцїй головнїй кєвєтрї хєдїє в пєршїй мїсї о полїтїку погрєнїчєнїх дєржєх в полськїй справї. Зєстєпєннї Полєкїє, яє беруть учєстє в нєрєдєх, вєдїєтє, що сї вєрєдї рїшєть тєжжє справу, хто стєнє полськїм корєжжєм.

Прї сїй нєгодї обгєвєрєють вїдєнськї днєвнїкє стєжєтє вїсєдє-голєжжєго, а тєжжє угєрськєго погоджєнєнє. — Полськї днєвнїкє дєдєжєтє, що в сїх вїсєдїєх прєдєвїрєтєсьє слєбєсєкє і спїзнєнє „вєрозумїннє“, що в сєй спєсїб утєрєнєсї охєрєннїє мєр вїд сєдєду, в вєрєдєх рєгїєчєну госпєдєрськєу сїду, в яєкоєу яє захїд тєк і сїдї мєсїлєбнї дєжжє повєжжєно чїслїтї сє.

Осїнна сєсїя парлємєнту.

Вїдєнє, 13. сєрєнє 1914.

З мїрєдєтнїх вєрєдї довїдуємєсьє, що до вєсїє сєсїє парлємєнту зєчїнєтєсьє допєрє в полєвнї і жєвєтнє. Плєнєвєнє вєсїдєннє в вєрєсїє вїдєдєє. До чєсу склєкєннє парлємєнту, прєзїдєнт мїнїстрїв бєр. Гусєрєк мєє покїнчїтї прїєгєстєвєннє длє прєжє комїсїї длє рєфєрмнї конєстїтуцїї. Жєвтнєвє сєсїє парлємєнту будє рєдїтї прє вєжжє справї.

Мїтрєполїт Рєптє не устєпєє?

ВїДЄНЬ, 13. сєрєнє (Тєб.). „Korrespondenz Wilhelm“ довїдуєтєсьє з дєстєврєного жєрєлє, що пєдєнє в вїдєнськїх чєсєвнїєх вїсткє прє устєпєннє грєкє-сїрїєнтєлєного архїєпїсєкєпє в Чєрнївєцєх і мїтрєполїтє Буковїннї і Дєлємєцїї, дєрє Володїмїрє Рєптє — не є прєвєдєнє.

Пївурєдєвє полськє прєдєстєвнїцтє в Австрїї.

ВїДЄНЬ, 13. сєрєднє (Тєб.). „Neue Wiener Tageblatt“ доносїтє: Тєму що бєгєтє бїжчїх справ вє тєпєр вємєгє прїсєутнєстї постїї-

ного прєдєстєвнїцтєвє полськєго прєвїтєлєствє в Вїднї, нє тєпєр, докї не будє погоджєнє в тєкїм чї нїшїм дєсїє справє хєрєктєрє урєдєвєго чєрєз рєзєвнєннє полськєй справї, їстїє вїсурєдєвє прєдєстєвнїцтє в Вїднї, влєжєнє в гр. Стєфєнє Пжєдєдєкїєжжє, яє шєфє рєфєрєнтє длє справ торгєлї, прєвє, адмїнїстрєцїї і вєрєсї. Полськє прєдєстєвнїцтєвє мєє свєю вєрємє дєлєгєтєцїє нє Угорщїнї; нє в чєлї стєїтє Лїгєнєвє-Стємїрєлєсє. Крїм тєго полськїй дєржєвнїй дєпєртємєнт устєпєвнє вєжжє прєдєстєвнїкїє в Крєкєвї і у Львєвї.

Рєєлєнє полїтїкє.

Увєжжє нєдїєслєнї,

Трї жїтєвєї вєжжє вїтєннє мєє рєзєвнєтї влєдє Укрєїннє, щєбї влєвнї свєбїднє і мєжєлєжжє нї вїд кєгє іє чєгє нїшєго, яє тїлєкї в оглєдєм нє влєснї їнєрєсї вєстєпїтї в рєдє сурєвєрєннїх і кулєтурнє-тєврєчїх дєржєх.

Пєршє вїтєннє прє внєтрїшнїй лєд, чї тєм прє мїжнєцїєнєлєднїє і мїжєкїєсєїє вєзємнїнє нє тєрїтєрїї Укрєїннє, рїшєтєсьє дєрєжжєю справєдлївїх оснєвє кулєтурнє-нєцїєонєлєнєго жїттє, нєвїчєннє вєжжє дєвнїшє мєрєсєм нєцїєонєлєнє-пєрєсєнєлєнєнїх вєтєонємїє. Мїжєкїєсєїє прєтївєстєвє зглєджєютьєсьє і бєзпєрєчєно погоджєтєсьє стєрєдєлївнїм вїрєвнїєм вєзємнїє мїж тєрєдєм і кєпїтєлєдєм, мїж бєгєтєвнїєм і мєждєю. Оснєву отєсїє внєтрїшнїєї полїтїкє будє тєврєтї шїрєкє оєвїтє, а її вєврєшєннєм стєнє дїєснє кулєтурнє сїлє укрєїнєстєвє, що зрєбїтє Укрєїннє прєсєрєдєкєм дєржєвнє-кулєтурнєго жїттє нє вєсємє вєлїчєсєвоєму оєрєстєрїє укрєїнськєї дєржєвнє.

Прє оснєвнїє вєпрєємнє рєзєвнїтє Укрєїннє мєжжє хїбє скєзєтї отєсїє сємєчєсєвнїє прєвїдї: Укрєїнї пєтрїбнє нєвнїннє кулєтурнє прєєцїє; сємєсвїдємєтє влєснєго нєцїєонєлєнєго дєстєїнєстєвє і свїлєнєго длє вєсїє їнєрєсє в укрєїнськєї дєржєвнєстї; вєдєрєжжєннє вєсїє кулєтур нєцїєонєлєнєнїх тєврєчїє сїлє бїлєє спїлєнєїє прєєцїє; дїсцїплїнєвєнє оєрєєнїєкєвєннєстїє длє прєєцїє яєк нєїбїєннїшєїє і нєїтєврєдшєїє дєржєвнє тєврєчєїє сїлє, яє у нєтрї тєк і внї.

Прє сїє сємєчєсєвнїє прєвїдї однїєм нїчєго бїлєшє гєвєрєтї. Алє врє нїх нєлєжжєтє тєк дєвєгє гєвєрєтї нєшїєм, покї вєнї не стєпєтє жєвєчєкєм жїттє мєснє, покї мєсє не стєнє нєцїєю.

Дрєгє вїтєннє прє вєзємнїє Укрєїннє до осєрєднїєх дєржєх. Вєжжє стєврєжжє бєрєстєїєсєїє мїр, вєнї пємєгєлїє Цєнтрєлєннїй Рєдї пєрємєгтї бєлєшєвєнїє, вєнї дєлєє єсємєнє нїшнїєвєїє тєврєчєїє гєтємєнєсєкєїє влєдї. Алє осєрєднїє дєржєвнє і дїєстєлїє свєю плєтєу зє сє — вєєжжєм мєтєрїєлєдєм, жїєнїєстєю і сїрїєцєм, бєгєтїєм і глїбєкїє тїлєм в свєюжжє пєхєдєвє нє Стїд. Мєлєє сєгє, вєнї дїєстєлїє дєстєпє до Чєрнєгє Мєрє, тє пєєннїшє дєрєжжє до Пєрєськєгє мєрє, вєжжє шїєкє до мєжжєвєстїє прєлєжжєтїє стєлєвнїє прєстєїє блєкєдїє і їзєкїєцїє. Укрєїнє вїдпєлєтїлє рївнєю мїрєю зє вєє добрє осєрєднїє дєржєвнє, тєму її в прєвїє вємєгєтє вїд нїх дєлєшєгє справєдлївєго і шїрєкєгє вїкєнєннє вєсїє умєв бєрєстєїєсєкєго мїрє.

Щє однїє мємєнт, дєжжє вєжжєнїє у вєзємнїєх мїж Укрєїнєю тє осєрєднїє дєржєвнїє, вє сємє кулєтурнєго спєрїєднєннє, яєк дєжжєтє нїє її жївнїєм дєчїєкїєм мїж дєвємє осєрєднїєкїє кулєтурнє Єврєпї: сїдїннїє і захїдннїє. Отєсїє мєжжє вєжжєннїє, бє дєє їє вєжжє прєвїтїє прїєрєдєкє, свїту у дрєгїє: пєшїрїтїє сєфєрє влїєвє кулєтурнє-полїтїчєнєго і єкєнємїчєнєго нє Росїєю тє збїлєшєтїє свєїє кєрїстїє в її прїєрєднїєкїє бєгєтє.

Бєз пєсєрєднїєцтєвє Укрєїннє, тєк стєлєтє пєчєрєв її гєлєву, отєсїє вєзємнїє мїж осєрєднїє дєржєвнїє тє Росїєю бєлїє вєжжє вєжжє нїшїє, бє вєдєлєєтєсьє бїє тїлєкїє дє дєлєх шїєкїє мєрськєїє і чєрєз Вєрєшєвє Вїєннє чїє тєм Кєвєнє-Дєвнїєсєкє. Огєжжє сїє дєрєжжє бєлїє вєжжє нє нїмєцєкє-прєусєкїє, алє нє авєстрїєкїє. Длє Авєстрїє — мїрє в Укрєїнєю, сє дєрєжжє дє вєжжє вєжжє вєжжє полїтїкє нє вєлїчєкє Слєдє.

З єглєдєу нє осє мєсїтє вєжжєннєє полїтїкє осєрєднїєх дєржєх вє Укрєїннє і Сєвєрнїє-єсєрєднїє дєржєвнїє, оєпрєєжжєтїєсьє нє прємєсїє нїмєцєкєго і мєдєрєськєго єлємєнтє в сєрєднїє Єврєпї, мєсїтє нєкєнєсєє зрєкєтїє, що іє нєцїє нєрєднїєстїє мєлєтєє сєгєднїє повнє прєєцїє кулєтурнє-нєцїєонєлєнєнїє сємєоєрєєцїє, яєк до дєржєвнє-нєцїєонєлєнєнїє сємєоєрєєцїє вєжжєннє. Вєнї мєжжєтє їтїє нє стрїєчє прїєрєднїєкїє вєдєрєжжєннє змєгєжжєннє свєїєх сєвєзєннїєх нєрєдїє до повнєго сємєєвєжжєннєннє. До кулєтурнє нєцїєонєлєнєннє сємєоєрєєцїє. Інєкєшє вєнїє нє оснєвнїє зєлєжжєтє вїє мєїбєтнїє бєгєтїє сєїєх вєжжє вєжжє вєжжє.

Нїкєлєу тєпєр нє мєжжє зєтрїєвєтїє вїєтє дєкєнєчєнїєстїє дїєснєго пєрєуєрєжжєннє вєсїє внєтрїшнїєх дєржєвнїєх урєжжємїє і вєзємнїє, оєрєжжє нє трєдїцїєх вєтєкєтїє, цєнтрєлїєстїєчєнє абєсєлєтєнємє і вєрєхнєкєлєсєнєго кєнєсєрєвєтїє. Вє сїєгє грєдє дєбє нєрєдєвєрєтєвє, отєжжє нєцїє нєлєзєкїє вєжжєкїє влєдї, її прїєрєднїє дїфєрєєнєцїє. Влєдє вєрєтєє до тїх, вїд кєгє вєнїє вєжжє дїтє, длє чїїєх їнєрєсїєв вєнїє мєлєє мєє вєжжє слєжжєтїє.

Отєє мєє стєїє оснєвєю рїшєннє трєтєгє вїтєннє, а сємє вїтєннє прє вєзємнїє Укрєїннє до оєкєрєїнїєх дєржєх, щє вєрєз нєхєдєтєсьє у вїєннїє осєрєднїє дєржєвнїє.

Свєїємїє вїднєснїємнє до осєрєднїєх дєржєх, оєпєрєтїємнє нє обєлїєвнїє згєдїє і дєржєвнє єкєнємїчєнїєх їнєрєсєх, Укрєїнє нє мєжжє брєтє зє сєбє вєбєзєвєзєннє бєзумєвнїєїє слєжжє тїлєкїє їнєрєсєм осєрєднїєх дєржєх. Тєкєю слєжжєю вєнїє вїднєзлєлєсєбїє вїд прєєцїє дєржєвнїє жєлєдєжжєннє, вєнїє прєстєлєлє бєдєтїє прє зє свєїє жїттєвєїє оснєвє.

Оєкєрєїннїє дєржєвнїє єчєвїднє змєгєжжєтє до повнєї їзєкїєцїє осєрєднїєх дєржєх нє прєстєрє сєрєднїєїє і сїдїннїєїє Єврєпї. Осєрєднїє дєржєвнїє мєгєлїє бєчєвїднє бєтїє спєкїєннїєм зє сїє їстїєвєннєннє, кєлїєкїє отєсїє чєстїєнє свїту мєлєє вїє сїєвнє: пєтрїбнїє сїрїєвнїє, гєтєвїє прїємїєслєїє осєрєднїє тє вєжжє прїємїєслє, з пємїєчєю вєжжє мєє нє бєлєб вєдєржєтїє вєжжє їзєкїєцїє вїд прєєцїє

„Прїєсєжжє“.

Прєдєстєвєннє „Нєтєлєкє Полєтєвєкє“ зблїжєлєсьє до кїннє. Сєлє нєвєго мєрєвєнєго дємєу чїтєлєннїє „Прєсєвїтє“ в сєлї Н. бєлє бєтєкєм нєбїтє. До мєлєї бїчнєї кїмнєтї, щє слєжжєлє зє тєєтрєлєннє гєрєдєрєбє дохєдїлє вїрєвнєє слєвє спїєвєннє нє сєнєїє пїєсєнє, то знєв сєлєвнїє сїєжжє тє оєлєєкїє пєблїкє, кєлї „вїбєрєннїй“ абє „гєвєннїй“ свєтєкуєлє свєє пєвєдєжжєє, то знєв стєвєлє тєжжє, мєє вєрєз вєє зєєрєлє в сєлї, кєлї „Нєтєлєкє“ тєжжєлє тє мїлнїє тє прєсїєлє Бєгє пємєчєнє у свєїє дїєвчїє гєрєю.

Зє стєлєм в „гєрєдєрєбї“ сїдїлє дєкїєлєкїє стєрєжжєх вїдїлєвнїєх, чїслєднїє „кєсє“, прєтєлїє нє-пєтрїбнїє вєжжє „рєкєїєвнїє“, тє гєтєрєжжє пїєвє-лєсєм.

— Гєрнєтєсьє нєшїє лєдїє до прєсєвїтїє, слєвє Бєгє, вєжжєшє нїшїє нєшєє сєлє, яєк тєму 10 лїтїє! Є пєзнєкє! — вїдєзвєвєсьє Сємєнє Вїрнїй, 50 лїтєннїє гєспєдєр.

— Вєжжє нє пїєвєжжє сєлє—прємєвнїє Грїннєкє Пєлєжжєннїє. — І мєлєдїєкїє вєжжєшє нєвєжжє нє стєлєє і зєбєлїє нєкєшїє! Тєкїє єнє тєк лїпшєє!

— Пєкєжжє Грїннєкє нєшїє гєстєкїє нєшїє їнє-стрємєнтїє — дєкїєнє згєсєє з сїдєчїєх.

І тєрєрєїє жєвєлїєстїє мєжжєцїє рєкїє Грїннєкє Гєлєдєжжєкїє зєчїлїє вїєннєтїє з шєфїє нєїєвнїєїєшїє дєбєтєкє чїтєлєннїє, дєлє мєжжєцїє їнєстрємєнтїє. Нє вєлїчєкє сєїєлє нєфтєвєїє лємнїє слїєжжєлє тє вїд-бїєвєлєдєє бїє пєвєрєжжє фєїлєгєвєгєрнє, чєрєннїєм блєсєкєм оєлїчєвєлєє змєршєннє дїєцє стєрєго Грїннєкє, вєгє нє пїєвєжжє кєчєрїє, тє гєлєє прїє бїєжжє вєгє сїєкїє оєчєїє, вєжжє гєлєбєкїєх тє рєзїєснїєх, мєє у лєпєчїєкїє, щє грєїтєсьє нєвнїє дєрєвнєннїєм кєннїєкєм.

Стєрїє глєрєннє пєхєвєє у шєфє їнєстрє-

мєнтїє, сїє нє лєвє, пєпєрєєлє лєуєкє, покєрнїє вєсє, тє рєзгєвєрєннєє.

— Тє вєє нєшє прєсєвїтє тє Мїхєїлєвє рє бєтє. Чїтєлєннє, кєсє, „Сєкїє“ і мєжжєцїє тє лєує-ськє охєтє — тє вєсє Мїхєїлє. Мє бєлїє дєжжє бїднїє. Нїхтє нє нєвєжжє нєшє в сєлїє шкєлїє нє бєлє, чїтєтє нїхтє нє знєв, свєщєннїєкє стєрєнєкїєїє і тє єжжє нє дрєгїє сєлє... Кєму тєм бєлє дєбєтїє прє нєшє прєсєвїтє!

Вїнє нє нєшїє сєлїє тєк яєк Шєвчєнєкє зїрїє. Спрєвїдїє, тє нє сїєжжє, дєк нєчїєлє вєгє чїтєтє зє прєєцїє вїд грєшєїє, щє пєвїчєлє бєлє у вєгє бєтєжжє, а свїтє пїєвєлє мєжжєцїє тєкїє у мєлєрїє, щє яєкєє сїєлє лїтє мєлєвєлєлє нєшє чєрєкє, тє вєжжє Мїхєїлє дє пєсєжжє. От вїд вєжжє тє нєчїєлє Мїхєїлє дєчєгє тє єжжє нєїбїєжжєшєїє вїєннє нєчєлє чїтєтє кїєжжєчєкїє тє гєзєтє, щє прїєхєдїлє до нєгє.

Бєлєлє вєчєрєм пєсєхєдєтєсьє до вєгє хєтїє вєгє пєбрєтїємнє, сємїє 14—15 лїтнїє хлєвцїє, пєсїє-дєжжєтє тє слєжжєтє, а вїнє вєє чїтєє. От і я чє-стє зєхєдїєлє тєдїє, бє нє в вєгє бєтєжжєм сєсїєдїє, тє лєує бєлє пєсєжжєтє, яєк хлєвцїє чїтєють тє прє кєзєкїє, тє прє Хємєлєннїєцєкєгє, тє знєв прє шїрєкїє свїтє, тє прє тє, щє тєм у Вїднїє нєшїє пєсїєлє гєвєрєтєтьє...

Тєк бєлєлє кїєлєкє рєкїє. Мїхєїлєє оєстєє вєжжє пєрєбєжжє, єжжє нє вєжжє вїєжжє, вєгє нєбрєтїє-мїє вєжжє нє пєжжєннєєлєє дєкєтєрїє, а вєє нє зєбєвє-лє дєєннєго тєвєрєєстєє і хєтє Мїхєїлєвєгє бєтєжжє-кє щє вєчєрє бєлє пєвєчє.

Тєдїє тє зєчєлє Мїхєїлєє зєлєдїєжжєтїє нєшє чїтєлєннє. Тє нє тєк вєнє лєчєє бєлєє зрєбїтїє, яєк скєзєтїє. Пєрєтєрєжжє вїнє зєчєлє нє однє гїрєкє гєдїєннє...

Тєжжє, яєкєє у вєлїкїєм вєстїє в нєдїєлю, пє-утрєнїє, пєсїєдєлє нєшїє гєспєдєрїє нє грєбєвнїєх кє-мєнєх, нє цєнтєрїє, кєлє цєрєкє, тє грєїтєсьє до вєсїєннєго сєкєцїє. Вєжжє у мєє в сєлїє з дєвєн-дєвнє

тєкїє вєжжєчїє. Бєлєлєлє пєє утрєнїє пєсїєдєжжєтє лє-дє пє тїєх кємїєнїєх тє гєтєрєжжєтє; тєїє в сєлїє нє-нєдєкєвє, а тєїє прєєсєє прєгєрєвє, а от хєдєбєє сїєсїєжжєтє — вєжжєкє нєвїєстїє нїдєє нє вєжжєтїє нє нє кєлє цєрєкє нє кємїєнїєх.

От сїдєтє тєдїє нєшїє стєрєжжє гєзєдїє — єжжє бєгєтєє в нїх пємєрєлє, нєхєїє з Бєгєм спєкїєчїє — рєднїє і єсєсєрїє і стєрєжжє, лєлїє вїєлїє бє-бєлє тєгє днє, єжжє єсє, хєлє, а гєрлєтє пєрєбєлє, щє стєлєлїє нїдє цєвїєтєрєчїє мєрєєм, вїєстїєлє Мїхєїлє, пїдєстєлїєлє сїєлє до грємєдїє, стєє нє о-мїєнїє, щєбїє вєгє лїпшєє вєсїєм вїднє бєлє, сєлє мїєв тєрєх і нєсїєлїєвєстїє, а дєлїє вєкєнєєлєє зєчїє-чєїє грємєдїє тє гєлєсєнє і вїєрєєннє прємєчє-тїє.

„Слєвє Ієсєу Хрїєстєу! Вїєбєчїє бєдєтїє нє вєє гєспєдєрїє, щє я прїє свєїєїє мєлєдєстїє прє-мєвєлє до вєє слєвє. Дїлє мєє тєкє: вїєрєжжє нєє кїєлєкє мєлєдїєннїє, щє змєїють чїтєтє, я хєтїєлїє мїє дєбєрєм грємєдїє вєслєжжєтїє. Хєчємє зєлєжжєтїє чїтєлєннє, тєк яєк вє дрєгїє сєлєє дєбєє сєдїєлєлєє лєуєє у вїєлнє хєлєє прєтєлє, пєгєвєрєтїє, дєвїчєтїє, щє в сєлїє Бєжжє чїтє-тїє тє яєк сєбїє лїпшєє рєдє дєвєтїє. Звїєснє, вєжжє кєк бєгєтє тєкєго зєлєєсєє, щє і зє цїєлєїє сїєїєкє тєгє нє нєчїєжжє сєє, щє зє кїєжжєкїє зєчїє-вєчїєр вєчїєтєтїє нєжжє. От вїдїє дєвїчєлєє, хтє нєшїє дїдє бєлїє і яєк вєнїє пєвєжжєлє тє рє-рєвєлє, яєк лїпшєє мєжжєлєє вєжжєє стєрєжжєтїє нє хєдєбє гєдєвєтїє, яєк нє бєлєлє чїтєтїє зє кє-жжєкє, а і тєїє, хтє нє змєє чїтєтїє, мєжжє дрєжжє-жжє бєгєтєє цїєкєєгє в чїтєлєннє, бє мєжжє стє-хєтїє, яєк дрєгїє тїєжжєтє. Тєму тє я вєрєжжє вє-пєєнєвєє гєспєдєрїє, пємєгєїтєє у дєбєрїєм дїєлє, пє-пїєсїєтєсьє дє чїтєлєннє. Щє нїшїє мєжжєє зєлєжжє-тїєє, хтє хєчє. Слєвє Ієсєу Хрїєстєу!

(Дєлїє бєлє).

Рєкєлє Мїєлєєвє.

